

fra kommunerne og grundbidrag fra kommunerne plus diverse puljemidler, som staten finder på at udbyde. Dermed må vi se et puljetyranni og et ansøgningstyranni i øjnene, og det vil i vid udstrækning risikere at lægge beslag på de ressourcer, der burde lægges i en politisk prioritering af, hvordan midlerne skal bruges.

Kl. 18.45

I dag har vi hørt fra Venstres ordfører, at målet er et ensartet serviceniveau. Jeg troede egentlig, at målet var en ensartet økonomisk ramme, og at der var et politisk råderum inden for denne økonomiske ramme til at finde ud af, hvordan serviceniveauet skal være inden for regionen, men jeg kan forstå, at det ikke er tilfældet, og det må gøre det ganske vanskeligt at være regionspolitiker, når man på den måde skal gætte på, hvad det er for et ensartet serviceniveau, Slotsholmen vil have. Det er en mærkelig politisk identitet, der bliver lagt ud i regionerne, hvis det ikke er tanken, at de skal foretage selvstændige prioriteringer og træffe selvstændige beslutninger om, hvordan midlerne skal bruges.

Én ting er, at man ikke råder over en selvstændig økonomi, men man råder heller ikke over det, som er den egentlige drivkraft i meget politisk arbejde, nemlig at gøre en indsats for at gøre en forskel for de borgere, man betjener, så det bliver også et mærkeligt demokrati, vi får her.

I andre af dagens debatter har regeringen gjort meget ud af, at det er helt afgørende at kunne placere et ansvar, og at der kun er én indgang og dermed også ét sted, hvor borgeren kan henvende sig, hvis der er noget, der ikke er, som det skal være; men den demokratiske ansvarsplacering på dette område må siges at være tåget. Er det et lokalt ansvar, hvis man skal afgøre, om kommunerne løser deres opgaver med grundtilskud eller aktivitetsbestemte tilskud, hele forebyggelsesopgaven og genoptræningen? Er det et regionalt ansvar, fordi de regionale politikere måske, måske ikke har det fulde talent til at få det ud af det inden for den givne ramme, som de burde? Eller er det et nationalt ansvar, fordi det er de grundlæggende store bloktilskud fra staten, eller de forskellige puljemidler ikke bliver givet på det rigtige tidspunkt eller i tilstrækkelig mængde?

Det bliver vanskeligt for vælgeren at gennemskue, hvor ansvaret skal placeres, og det er for at sige det mildt ikke særlig demokratisk. Det er ikke fremmede for diskussionen om, hvad det

er, vi gerne vil, og det er ikke fremmede for fastholdelse af det politiske ansvar for de meget store midler, der skal forvaltes på dette område.

Derfor må fremtiden også være at give regionerne de politiske muskler tilbage. De skal have en selvstændig økonomi og et politisk råderum, som gør det fuldstændig klart, at de har ansvaret for at løse opgaverne og ansvaret for at tage de opgaver op, der ligger i forlængelse af den grundopgave, de er sat til at løse. Vi har hørt meget om tillid til lokalt valgte, og vi har selv tillid til de regionalt valgte. Vi tillror dem, at de både kan tage ansvar for økonomien og for det, økonomien skal bruges til, altså prioritering, der skal til, både på sundhedsområdet og i forbindelse med de andre opgaver.

Derfor finder vi, at trods de ændringer, der har været i processen, og trods de diskussioner, vi har haft her i Folketingssalen om regionernes finansiering, er der ikke sket fremskridt. Vi er stadig i en situation, hvor regionernes politiske og demokratiske identitet er under al kritik, og hvor de mennesker, der stiller sig til rådighed, nok får en spændende opgave, men desværre ikke får en fuld politisk opgave. Derfor ser fremtiden for regionerne blandet ud, men man må håbe, at vi får en mulighed for at give regionerne de politiske muskler tilbage, så der kan ske en egentlig politisk prioritering og skabes et egentligt politisk ansvar for økonomien, der klart kan placeres af vælgerne.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre fortsat ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg ved godt, at det skal være kort, men alligevel.

Det, der bringer mig herop, er fru Margrethe Vestagers ønske om selvstændig økonomi, politisk råderum og at kunne tage opgaver op, dvs. genindførelse af kommunalfuldmagten. Dermed er vi jo tilbage til at genskabe de amter, vi har i dag, men det er jo den model, vi vil væk fra og i stedet gå over til en ny model.

Kunne fru Margrethe Vestager ikke fortælle mig: Er en opgave, hvor man får et budget mellem 10 og 25 mia. kr. og 10.000-15.000 medarbejdere, ikke en relevant politisk opgave med et klart defineret ansvar for at skabe den bedst mulige organisation? Er det ikke politisk prioritering og politisk håndværk, der skal til for at drive en så stor organisation?